

Ο ΕΡΜΗΣ

Έτησία συνδρομή διὰ τὴν Σύρον - - Δραχ. 24.
Διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ ἑξωτερικὰ - - - 26.

Τιμὴ καταχώρησης πρὸς ἑκάστῃ 15 τῶν στίχων
Διὰ τὰ δικαστικά " " 12. " "

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ.

ΑΡΙΘ. 327.

(ΕΝ ΣΥΡΩ ΤΗΝ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1845.)

ΕΤΟΣ Η'.

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ.

του λαού, και ἀναδεχόμενος τὸ ἔξοχον τοῦ βουλευτοῦ καθήκον ἀναδέχεται ἠθικὴν μόνον εὐθύνην, ἀν δὲν τὸ ἐκπληρώσῃ σύμφωνα μετὰ τὰς εὐχὰς τῶν ἐντολῶν του.

Εἰς τὴν ἐνεστῶσαν τῆς Ἑλλάδος κατάστασιν, εἶναι εὐκολον νομίζομεν νὰ κατανοήσῃ ἕκαστος ποία εἶναι ἡ θέλησις τοῦ λαοῦ μας, ποῖαι αἱ σημαντικώτεραι τοῦλάχιστον ἀνάγκαι του, και ποῖαι τὰ συμφέροντά του, τὰ ὅποια καλῶς διαχειριζόμενα και διευθετούμενα δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι τὴν εὐημερίαν και τὴν δόξαν του. Εἶναι μολοντοῦτο ἐντὸς τοῦ προκειμένου μας νὰ ἐκθέσωμεν τὰ κυριώτερα αὐτῶν, διὰ νὰ γνωρίσῃ και ὁ χυδαῖος λαός, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν κεφαλὴν σποῦν πάντοτε, κατὰ τὴν κοινὴν παροίμιαν, ὅλα τὰ τῶν προκρίτων του σφάλματα και αἱ παρεκτροπαὶ τῶν ἀντιπροσώπων του, πόσον τὸν ἐδολαψαν τινές ἐκ τῶν βουλευτῶν του, κατὰ τὴν παρελθούσαν βουλευτικὴν σύνοδον, φατριασάντες και παρεκτραπέντες ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος τοῦ ἐντολοδόχου και τοῦ τιμίου και εὐσυνειδήτου πολίτου.

Τὸ ἀνώτατον ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον ἐδωρήσατο εἰς τὴν ἄνθρωπον ὁ πλάστης του εἶναι ἡ ἐλευθερία· αὕτη δὲ καλῶς ἐγνωσμένη συνίσταται εἰς τὴν ἀσφάλειαν πρὸ πάντων τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς και τῆς ἰδιοκτησίας, τὴν ὁποῖαν εὐρίσκει ὁ κοινωνικὸς ἄνθρωπος εἰς τὴν ἡσυχίαν και τὴν τάξιν. Ὑπὸ τὴν ἡσυχίαν και τὴν τάξιν ἐξασκεῖ ἀκωλύτως και ἀφοβῶς ὁ πολίτης ὅλα του τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, και ὁ ἔμπορος και βιομήχανος τὴν ἐμπορίαν και τὸ ἐπιτηδεύμα του. Ὑπὸ τὴν ἡσυχίαν και τὴν τάξιν καλλιιεργεῖ ὁ γεωργὸς τοὺς ἀγρούς του και θερίζει τοὺς καρποὺς τῶν ἰδρώτων του, και ὁ ποιμὴν εὐσκει τὰ ποιμνία του εἰς τὰ ὄρη, χωρὶς νὰ φοβῆται ὅτι ληστεῖται, ὁδοιπόροι ἢ στρατιῶται θέλουν διαρπαξέει τὰ προϊόντά του. Ὑπὸ τὴν ἡσυχίαν και τὴν τάξιν εὐτυχεῖ ἡ ναυτιλία, ἀναπτύσσου-

ται αἱ τέχναι και ἐπιστῆμαι, και ἡ ἀκίνητος κτηματικὴ περιουσία διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἀπαιτουμένην ἀξίαν της. Ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπάρξωσι και διὰ νὰ διατηρηθῶσι ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἀποκαθιστοῦν εὐδαιμόνας τὰς κοινωνίας, ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ Κυβέρνησις ἰσχυρά, ἀξιοσέβαστος και ἐπίφοβος εἰς τοὺς κακούργους και ταραξίους, οἵτινες εἰς τὴν ἀναρχίαν μόνον δύνανται νὰ πράξωσιν ἀκωλύτως και ἀτιμωρητὶ τὰ κακουργήματά των. Ὅσοι λοιπὸν ἐκ τῶν βουλευτῶν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς συνταγματικῆς ἀντιπολιτεύσεως, κατεπολέμησαν τὴν Κυβέρνησιν, διὰ νὰ τὴν καταστρέψωσι, προσποθήσαντες νὰ καταστρέψωσιν ἂν ἦθελον δυνηθῆ και αὐτὸν τὸν θρόνον, μόνῃ ἢ σικιὰ τοῦ ὁποῖου, ὡς εἶναι παρὰ πάντων ὁμολογούμενον, ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ἧτις τὴν ἐπαπειλεῖ, ἐζήτησαν νὰ καταστρέψωσι διὰ τῆς ἀναρχίας και τῆς ἐμφυλίου ἐρήξεως, ἧτις εἶναι ἀναπόφευκτος τούτων συνέπειαι, τὴν ἐμπορίαν, πᾶσαν βιομηχανίαν και ὅλα ἐν γένει τ' ἀγαθὰ τ' ὅποια ἀπολαμβάνει ὁ λαός τῆς Ἑλλάδος. Ἐνήργησαν λοιπὸν προφανέστατα ἐναντίον τῆς ἀποστολῆς των και ἐναντίον τῆς θελήσεως, τῶν ἀναγκῶν και τῶν συμφερόντων τοῦ ἐντολέως των λαοῦ, οἵτις δὲν δύνανται νὰ ὑποθεθῆ πώποτε λογικῶς ὅτι ἠθέλησε και ἐπεθύμησε τὴν καταστροφὴν του.

Οἱ λαοὶ λοιπὸν τῶν ἐπαρχιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλαβον τὴν κακοτυχίαν ν' ἀντιπροσωπεύωσιν ἐντὸς τοῦ βουλευτηρίου εἰς τὴν πρώτην βουλευτικὴν σύνοδον ἀπὸ τοιοῦτους βουλευτὰς, οἵτινες εἰς τὰ ἴδια μόνον συμφέροντα ἀποβλέποντες ἐπροσπάθησαν νὰ καταστρέψωσι τὴν πατριδα, ἀντὶ νὰ τὴν ἀνορθώσωσι και νὰ βελτιώσωσι τὴν κατάστασιν της, ὁρεῖλουν Ἑλληνικῶς ἐνεργούντες νὰ τοὺς σιγηματίσωσιν ὡς ἀναξίους και μοχθηροὺς, διὰ νὰ δώσωσι δεῖγμα εἰς τὸν ἐξευγενισμένον κόσμον ὅτι εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ διακρίνωσι τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν, ὅτι ἐκτιμῶσι τὴν ἀρετὴν και ὅτι εἶναι ἀξίωι νὰ κυβερνῶνται Συνταγματικῶς.

του. Ἀργότερα ἠθέλα σκεφθῆ διαφορετικῶς, ἀλλὰ τότε ἤμην δεκαετής.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη καιτοὶ ἐκπληκτικὴ, ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν μου, δὲν ἐφάνη τοσοῦτον σημαντικὴ τότε, και ἀγνωῶ διατὶ ἀργότερα ἔγινε μναία περὶ αὐτῆς. Μολοντοῦτο εἶναι ἀληθές ὅτι ἐπροσπάθησαν τινές νὰ ἐξάξωσιν ἀπὸ αὐτὴν ἔνοιαν τινὰ διὰ νὰ τὴν ἀναδείξωσιν ὡς προμήνυμα τοῦ ὅτι, μ' ἐσυνέθη εἰς τὸ μεγα συμβᾶν τῆς ἐπαναστάσεως μας. ἀλλὰ τοιαῦται ἀναδείξεις μετὰ τὸ ἀποτελεσμα μικρὰν ἔχουν ἀξίαν.

Ἡ νεανικὴ μου ἡλικία δὲν εἶχε τι πολὺ ἀξιοπαρατήρητον, ἐκτὸς μικρᾶς τινος σκληρότητος χαρακτῆρος, και τινος παιδικῆς κουφότητος εἰς τὰς πράξεις μου, και εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν σπουδῶν τῆς ὁποῖας ἐπροτίμησα. Ὅλίγην πάντοτε ἐδειξα κλίσιν εἰς τὰς ὥραιαι, ἐπιστήμας, ἀλλ' ἀργότερα κατενόησα τὸ λάθος μου.

Ἐλάτρευσα πάντοτε τὸν τύπον τῆς γεννήσεώς μου, και δὲν μ' ἐλείπετο εἰμὴ τὸ πτέμμα διὰ νὰ λησμονήσω ὅτι μίαν ἡμέραν ἐπρεπε νὰ καταστῆ ἀνεξάρτητος ἡ Κορσικὴ. Ἡ θανόμενη ἀληθῆ εὐχαρίστησιν ὁσάκις μοι ἐλέγετο ὅτι ἡ Ρωμανία δὲν ἠθελον ἀνδράποδα Κέρσους· και τὸ πιστεύω, διότι τὰ ἀνδράποδα ταῦτα ἠθελον σκέπτεσθαι πάντοτε τὴν τρόπον νὰ πνίξωσι τοὺς κυρίους των.

Ἡμην πολλὴ μακρὰν τοῦ νὰ προίθω ὅτι ἡ ἐπαναστάσις ἠθέλε καταστῆ ὅτι κατέστη. Δὲν ὑπάρχουν ἴσως

σας δύνανται τις νὰ φαντασθῆ. Πόσαι ἀπύται και λάθη θέλουν μεταδοθῆ εἰς τοὺς ἀπογόνους μας, ἀν αἱ ἱστορικαι σημεῖωσεις μείνωσιν εἰς χεῖρας ἐνὸς Λακρατέλλου! Εἰς τὴν ἱστορίαν ἀναγκαιοῦν μᾶλλον ἢ ἀγαθότητος και ἡ εὐσυνειδησία παρὰ τὸ καλὸν ὕφος· μόνος δὲ ἱστοριογράφος ὁστις ἀξίζει ν' ἀναγινώσκειται εἶναι ὁ μὴ προσπαθὼν νὰ διευθύνῃ τὴν γνώμην τοῦ ἀναγνώστου του.

Μετὰ τὰς πρώτας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκστρατείας μου δὲν ἐπεθύμησα πλέον νὰ ἤθελα καταγεσθαι ἀπὸ οἰκογενεῖαν μᾶλλον διακεκριμένην. Μοι ἐφαίνετο ἐνδοξον νὰ ἀρχίσω ἀπὸ ἐμὲ ἢ ἰδικῆ μου ἢ πεποιθησίς μου δὲ ὅτι ἐνέγραψα τὸ τοῦ Βοναπάρτου ὄνομα εἰς τὰ χρονικά τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ μόνῃ ἡδονὴ ἴσως τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθην.

Οἱ περισσότεροι εὐφυεῖς λόγοι οὐ ἀποδιδόμενοι εἰς τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα καταστὰίνονται ἐπομένως μεγάλοι ἄνδρες, εἶναι ὑποθετικοί. Πολλοὶ τοιοῦτοι ἀπεδόθησαν και εἰς τὴν ἰδικὴν μου νεανικὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ὅλοι εἶναι ψευδεῖς, ἐκτὸς ἐνὸς, τοῦ ἐπομένου. Ἐγένετο ποτὲ ἐνώπιόν μου λόγος περὶ τοῦ κυρίου Τουρέννα, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν τινές ὡς τὸν ἐξοχώτερον στρατηγόν· ἠθέλα τὸν ἀγαπᾶν περισσότερο, εἶπε κυρία τις, ἀν δὲν ἠθέλε πυρπολήσει τὸ Παλαιάτον. Ἐπραξε καλῶς, ἀπῆρτησα ἐγὼ μετὰ ζωηρότητος, διότι ἡ πυρπόλησις αὕτη ἦτον ἀναγκαῖα διὰ τὴν καλὴν ἐκθᾶσιν τῆς ἐπιχειρήσεως και διὰ τὴν πρόσοδον

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

Ἄυτόγραφον τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου ἐν τῇ Ἀγίᾳ Ἐλένῃ.

Ἡ ἱστορία, εἶναι πεποιθῆσθαι μῦθος, κατὰ τὸν Φοντεναῖλλον. Ἡ ἀπόφανσις αὕτη καιτοὶ προσβάλλουσα τοὺς συγγραφῆς πάσης ἐποχῆς, θεωρεῖται εἰσέτι και νῦν ἀλήθεια ἀναντιρρήτως, και ἐγὼ παρὰ πάντα ἄλλον εἶμαι εἰς περιστασιν νὰ δώσω τὴν περὶ τούτου βεβαιότητα. Ἐγράψασαν κάμπολλα περὶ τῶν συμβᾶν τῶν διχροῦσης τῆς βασιλείας μου, και ἀνέγνων ὅσα εἶπον και Γάλλοι, και Ἀγγλοὶ και Γερμανοὶ και Ἰταλοὶ· ἀλλ' ὁποῖα ἀβλιότης, ἀμάθεια και κακὴ πίσσις! Εἰς μάτην ἐζήτησα ἄνθρωπον ἀμερόληπτον, συγγραφέα καλῶς εἰδῶτα τὰ πράγματα και φιλολήθη. Δὲν εἶρον εἰμὴ τὸν ἄνθρωπον μερολήπτην, τὴν συγγραφέα ἀμαθῆ και ἔμπαθῆ τὸν ἱστοριογράφον. Πολλοὶ μετεσχημάτισαν τὰ γεγονότα, διότι ἦσαν κακῶς περὶ αὐτῶν πληροφορημένοι, τινές ὡς κομματικοὶ μ' ἐσυκοφάντησαν και ἄλλοι ἐπαινοῦντες με ἐλθισμόνησαν ν' ἀφήσωσιν εἰς τοὺς ἀπογόνους μας τὰς ἀδιαφιλονεικῆτους ἀποδείξεις, ὅτι ἤμην ἀξίως ν' ἀνταμειθῶ ἀπὸ τὸν λαόν, ὁστις μοι ἐνεπιστεύθη τὴν εὐδαιμονίαν και τὴν δόξαν του. Ἀπανταχοῦ τέλος ἶδον νὰ ὀδηγηταῖ ὁ κάλαμος ἀπὸ λάθη και πάθη, και τοῦτο εἶναι ἡ μεγαλύτερα δυστυχία ἀφ' ὅ-

“Οσα και ήμεεις και όλος ο έθνικός τύπος είπε πρό καιρού, περί του ότι οι αντιπολιτευόμενοι μη έχοντες κήμειαν πολιτικήν βαρύτητα εις τον τόπον, εις την επέμβασιν των ξένων επερίωρισαν όλας των τάς ελπίδας, και αυτήν προκαλούν πασι θένει, επιθεβαιούνται ήδη αποχρώντως” διότι και ο περιθωρικός τύπος των ήρχισε να δικαιολογή προφανώς την επέμβασιν ταύτην, και ένταυτώ να την θεωρή αναγκαίαν. Αλλά μολοντί αποχρώντως εγνώρισαν και γνωρίζουν ότι τουτο ξέν δύναται δια κανένα λόγον να πράγματοποιηθῆ, ένόσω το κράτος καθ’ όλην την έκτασιν του διάγει εν ήσυχία, την όποιαν δεν ήδληθησαν να διαταράξωσι με’ όλα τ’ αξιοκατάκριτα μέσα των όπλων έκαμαν χρήσιν, δεν παύουν μολοντούτο του να διασπείρουν τοιαύτας δια των όργάνων του τύπου των ιδέας, μόνον και μόνον δια να ένθαβρύνωσι τους εις τάς έπαρχίας παρωχούς τ’ω πνεύματι όπαδούς των, οτινες περιμένουν την επέμβασιν ταύτην, ως οι Ιουδαίοι τον Μεσσίαυ.

Το καθ’ ήμας οικειρόντες αυτούς δια την άπόνοιάν των επιμένωμεν εις το ότι κήμια επέμβασις επί των πραγμάτων μας δεν δύναται να λάβη χώραν, ένόσω ή Ελλάς ήσυχάζει, και ένόσω διατηρείται ή γενική ειρήνη της Ευρώπης και ή μεταξὺ των βασιλέων αυτής σύμπνοια.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Δια Β. Διατάγματα της 18 του ένεστώτος μηνός το όποιον επιφυλακτικώς να καταχωρήσωμεν εις το έπόμεινον φύλλον μας, διορίσθη έπιτροπή, καθήκον της όποιας θέλει εισθαι να εξεταση τάς διαφόρους απαιτήσεις περί χρηρήσεως σταθερού πόρου εις τάς χήρας και όρφανά των υπέρ πατρίδος πεσόντων, περί αντιδραβείωσης των συνδραμόντων εις τάς χρηματικάς της Ελλάδος χρείας, περί άμοιβής των προφανώς δυστυχησάντων, περί απολυτρώσεως των δεσποζόντων εισέτι εν αίμαλωσία, περί αποζημιώσεως των νήσων Τόρας, Πετζών και Ψορρόων

λαμπρυνθώσι. Μεταξύ των όσοι έκαμαν την επανάστασιν, ερίσκοντο κατά αλήθειαν πολλοί πνευματώδεις και τίμιοι άνθρωποι, και αν τουτο ήθελεν ούτως διαρκέσει, ή επανάστασις ήθελε γίνει αίτιος καλού από της αρχής της μέχρι του τέλους της. Κατά δυστυχίαν όμως περιστάσεις εισήξαν μεταξύ των ανθρώπων αυτών πρόσωπα τα όποια είχαν μέν πνεύμα, άλλ’ ουχι και άρετήν, και τότε τα πάντα έπρεπε να γίνωσιν ως έγιναν.

Το συντακτικόν κόμμα δεν ήθελεν άλλο τί και’ αρχής, ειμή τάς υπό των αναγκών απαιτούμενας μεταρρυθμίσεις, δια τάς όποιας ήθελεν ευφημισθῆ και αυτός ο Μονάρχης. “Αν το πράγμα είχαν ούτως, λέγει ο κύριος Μαλέντος του Πω, δια τί ή συντακτική σύνοδος δεν εκλεισε το στόμα του πρώτου δημαγωγού, όστις ήθέλησε να υπερβῆ τάς δυνάμεις της; Ο κύριος Μαλέτος του Πω δεν βλέπει το πράγμα ειμή από την μίαν του έποψιν, και τουτο είναι μεγίστη έλλειψίς του.

Οι πνευματώδεις δημαγωγοί ήσαν τοσοῦτοι κατά τον αριθμόν, όσοι ήσαν οι πνευματώδεις σοφοί, οι μέτριοι και οι όρθώς σκεπτόμενοι αλλά δεκα άνθρωποι πνευματώδεις, αποφασιμένοι να πράξωσι μεγάλα πράγματα, να μὴν έχωσιν άλλους οδηγούς ειμή τα πάθητων, να μὴν είναι επιεικείς προς οὐδένα και να όρελῶνται από όλας τάς περιστάσεις δια να φθάσωσιν εις τον σκοπόν των, θέλουν νικήσει πάντοτε κατά άνωτέρου αριθμού προσώπων μαχομένοι, υίνεις το αυτό πνεύμα έχοντες, ήθελεν έχει εκ φύσεως όλιγοτέραν αυθάδειαν και περισσοτέραν συστολήν. Ίδου ή αίτία ή άποτελούσα την βαθμολογίαν της κατά το μάλλον και ήττον μοχηρίας των πράξεων της συντακτικής συνόδου, της νομοθετικής, της εθνικής και της έθνοπαραστατικής. Καθόσω έπολαπλασιάζοντο οι κακοί εις τάς διαφόρους ταύτας συνόδους ήύξανε και το κακόν. Τουτο έπρεπε να συμβῆ.

και λοιπα, και προσέτι περι των άριστείων του άγώνος.

Της έπιτροπής αυτής Πρόεδρος διορίσθη ο πρωθυπουργός κύριος Ιωάννης Κωλέτης και γενικός Γραμματέυς ο Γερουσιαστής κύριος Δ. Χρηστίδης ο άποτελών μέλος αυτής.

Μ’ όλας τάς φωνασικίς τάς όποιας θέλομεν ακούσει εκ μέρους της αντιπολιτεύσεως, σκοπός της όποιας δεν είναι ή ευημερία και ή δόξα της Ελλάδος, ο διορισμός της έπιτροπής αυτής είναι τέλειος, δεότι έμπεριέχεται εν αυτή όλον το άποτέλεσμα του ήρωυ υπέρ της ανεξαρτησίας μας άγώνος. έπομένως ο διορισμός του Γερουσιαστού κυρίου Δ. Χρηστίδου ως Γενικού Γραμματέως της έπιτροπής ταύτης είναι λίαν κατάλλολο, διά τε την ξεξιδισμένην ικανότητά του, και διότι έχει εκτεταμένας γνώσεις των τε πραγμάτων και των προσώπων.

Έπαινούντες λοιπόν κατά χρέος την Κυβέρνησιν άφ’ ενός, δια την όποιαν έκαμεν εκλογήν του προσωπικού] εξ οδ’ σύγκειται ή έπιτροπή αυτή, συγχάριμεν άφ’ έτέρου τους όσοι θέλουν εκανοποιηθῆ ήδη δικαίως δια τάς εκδουλεύσεις των και τάς ζημίας, τάς όποιας κατά τον ήρόν άγώνα υπέστησαν.

Κατά τάς ειδήσεις των Αθηνών, τάς όποιας ελάδομεν σήμεραν δια του αυστριακού, αίμοπλοίου άκρά ήσυχία και τάξις υπάρχει και εκεί και εις όλον το κράτος.

— Λέγεται ως θεόβιον ότι διορίσθησαν οι Νομάρχαι αλλά δεν εδημοσιεύθησαν εισέτι τα των διορισμών των διατάγματα, ώστε άγνοῦνται τα όνόματα των διορισθέντων.

— Το ύπουργείον όσονούπω συμπληρούται

— Δια Β. Διατάγματα επαύθη της ύπηρεσίας ο κύριος Σταματίος Δάρας βουλευτής Σύρου, και άντ’ αυτού διορίσθη εις την αντιπροεδρείαν του έλεγκτικού συνεδρίου ο Γερουσιαστής κύριος Καρακατζάνης.

Τα τρία τέταρτα της επαναστάσεως ήγάπησα μόνον, και οι μεταγενέστεροι θέλουν με δικαίωση, διότι έφάνην εις τινας σκηνάς αυτής, και οι όσα είπον. Ένθυμούμενοι δε τους τόπους και τάς εποχάς, εύκόλως θέλουν πεισθῆ ότι αι τότε πράξεις και οι λόγοι μου ετεινον προς το ίδιούμου συμφέρον, και ότι ή επανάστασις με ήνάγκασε να πράξω όσα έπραξα, και να λαλήσω όσα ελάλησα. “Αν λοιπόν άπλους λοχαγός ων δεν ήγάπησα το όλον της επαναστάσεως, ως συμπεράνην έκατος ποίαν γνώμην έπρεπε να έχω περί αυτής όταν έφ’ όρεσα το στόμα.

Το μίσος το όποιον έτρεφον κατά των τριών τετάρτων άφ’ όσα επράχθησαν εις την επανάστασιν, άπεινετο εις τα πρόσωπα τα δι’ αυτής λαμπρυνθέντα, και μολοντούτο ώρελήθην από τα πρόσωπα ταυτα, τα έπησχόλησα εις τα συμβούλια και εις την αυλήν μου, και μετινα αυτών έσουναστρεφόμεν και έχον φιλικός και έπιφάνειαν σχέσεις. “Αν οι Γάλλοι θέλουν να με δικαίωσωσι, πρέπει ν’ αναγνωρίσωσιν ότι υπήρχε μέγας χαρακτήρ εις άνδρα αρκετά κύριον έαυτου, δυναθέντα να εξαπατήσῃ εν διαστήματι είκοσι ετών πάντα όρθαλμόν και καρδιαν, και γενόμενον κάτοχον του πνεύματος και της ικανότητος πλήθους ανθρώπων, χωρίς να κατανοήσωσιν οὔτοι ότι τους έπεριρρόνουν.

“Απλους ύπασπιστής τότε δεν ήγυνάμην να πρυθώ ποία ήθελεν εισθαι ή τύχη μου. Φυλάττων εις θέσιν τινά με άποριαν μου ίδον τρεις χιλιάδας φυσείκια δαπανηθέντα δια να φονευθώσι δεκαπέντε μόνον άνθρωποι εκ του ενός μέρους και του άλλου. “Αν ποτε διοικήσω κατά τύχην στρατόν, είπον τότε και’ έμαυτόν, άλλως πώς θέλω διευθύνει την μάχην; διητήρησα την ύπόσχεσίον μου, και όσοι γνωρίζουν την τέχνην του πολεμείν θέλουν εύρεθῆ μεε’ έμου σύμφωνοι κατά τουτο.

— Λέγεται ως βίβιος ο γάμος της μεγάλης δουκίσης Όλγας, θυγατρής του αυτοκράτορος Νικολάου, μετά του αρχιδουκός Στεφάνου της Αυστρίας.

Κατά τους θεμελιώδεις νόμους της Ρωσικής αυτοκρατορίας, ή μέλλουσα νύμφη του αυτοκράτορος, πριν ή συζευχθῆ, ετοιμάζεται να δεχθῆ το όρθόδοξον δόγμα. αι δε θυγατέρες της αυτοκρατορικής οικογενείας, ξένους λαμβάνουσαι συζύγους, διατηρούσι και εις την νίαν πατρίδα των το πατριον θρησκευμα. “Η δε Ρωσική αυλή ετήρησε μέχρι τουδε αυστηρώς τον κανόνα τουτον. “Αλλά φαίνεται, ότι ανώτεροι λόγοι πολιτικοί αναγκάζουσι τον Αυτοκράτορα να παραβῆ την τάξιν ταύτην εις τους γάμους της θυγατρής Όλγας. Τω, οντι δε θεόβιον, ότι ή αλλαγή της θρησκείας ή έμποδίσασα μέχρι τουδε το προκείμενον συνοικέσιον δεν λογίζεται σήμεραν ως έμπόδιον διότι ο Αυτοκράτωρ επιθυμῶν τουτον της κόρης του τον γάμον, συγκαταναείει να δεχθῆ αυτή των δυτικών το δόγμα. (Lb Commerce)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Μεταβάντος προς τον ύποφαινόμενον (παρα των κληρονόμων του εν τη αλλοδαπή αποβιώσαντος Γεωργίου Μαγειροπούλου,) ως δηλούται εκ του υπ’ αριθ. 2467. κατακυρωτηρίου έγγραφου γενομένου ένόπιον του Συμβολαιογράφου Νάξου Κ. Π. Βιτζαρά, και εκ του υπ’ αριθμού 2283. πωλητηρίου γενομένου ένόπιον του Συμβολαιογράφου Κ. Κωνσ. Λεντούδη, του άμπελωνος όνομαζομένου Παπαδιας ή Ζαβέρη, κειμένου έντός των όρίων του δήμου Βιέλου της Νάξου.

Σπειθω να γνωστοποιήσω τουτο προς τους έχοντας γειτονικάς απαιτήσεις, ίνα έντός της παρά του Νόμου ταχθείσης προθεσμίας εξασκήσωσιν αυτάς, προσφέροντες το ποσόν μετά του τόκου και λοιπών εξόδων.

Την 30 Σεβρίου 1845. Νάξου.
 ύποφαινόμεναι, ο άγοράσας.
 Ιωάννης Γκύλης.

“Αν συγκριθώσιν οι της επαναστάσεως πόλεμοι με τους των αρχαίων χρόνων πολέμους, και ή ανθρώπιнос φθορά την όποιαν έκαμαν οι αρχαίοι αρχηγοί με την φθοράν την όποιαν εγώ έκαμα, δεν θέλω θεωρηθῆ ως άσωτεύσας το ανθρώπινον αίμα.

Οι πόλεμοι της επαναστάσεως δεν όμοιάζουν πιντάπαι με τους πολέμους του Λουδοβίκου δεκάτου τετάρτου και Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου. “Η μάχη του Μαρέγκου δεν δύναται να εξομοιωθῆ με μάχην προφυλακής.

“Η Γαλλία δεν είχεν εις την εποχήν εκείνην πέντε και έξ στρατούς εν ενεργεία, ο μικρότερος των όποιων να’ούγκειται από εκατόν χιλιάδας άνδρας. Πώποτε εις κήμειαν μάχην άντεπαρατάχθησαν τετρακόσιοι χιλιάδες στρατιωτών. Με μίαν ή με δύο το πολύ μεγάλας πράξεις άπιπερατούντο αι αρχαίοι διενέξεις. συμφέροντα δε μικρού λόγου αξία και όλίγον περιπεπλεγμένα έδιδον άφορμήν εις τάς διενέξεις αυτές, ώστε τα μυστικοσυμβούλια μη παροργίζόμενα τοσοῦτον, προσεγγίζοντο ταχύτερον, δια να συνδιαλεχθώσι περί ειρήνης. “Αλλ’ εις την ιδιικήν μου εποχήν, επειδή ή φύσις του πολέμου ήτο χιλιάκις σοβαρωτέρα και ή όργη των βασιλέων χιλιάκις μεγαλύτερα, έδῆσε να δοθώσιν διακόσιοι μάχαι, δεκα τουλάχιστον κατ’ έτος, δια να κλεισθῆ έπομένως ειρήνη, την όποιαν ταχίως έματαιώναν εκ νέου σοβαρωτέραι περιστάσεις.

“Επειδή ή πολιτική του αιώνος και ή των πραγμάτων φύσις κατέσταινον αναπόφευκτον το πολυάριθμον των συμπλοκων και μαχών, έχυνητο περισσότερον αίμα, παρά ει. την εποχήν των βασιλέων μας, χωρίς να ήμεθα άσωτοι του ανθρώπινου αίματος μήτε εγώ, μήτε οι στρατηγοί μετά των όπλιων έπολέμησα.

(ακολουθεί.)

Αριθ. 466.

Τὸ ἐν Σύρῳ Δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἀπὸ τοὺς Δικαστὰς Ἰωάννην Δοξαζῶν
Πρόεδρον, Δ. Παπαῶν καὶ Β. Βρυζάκη.

Συνεδρίασαν δημοσίως ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ τοῦ Δικαστηρίου τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1845 παρόντων τοῦ πρώτου Παρέδρου Ἰωάνν. Θ. Παλαιολόγου Δικηγόρου ἀναπληροῦντος τὸν Εἰσαγγελεῖα Νικόλαον Στούπην κωλυόμενον, καὶ λοιποὺς νομίμους αὐτοῦ ἀναπληρωτὰς κωλυομένους ὡσαύτως, ἀπόντος τοῦ Ἀντεισαγγελέως Μιχαὴλ Παλαμά, καὶ τοῦ Γραμματέως Ἀλεξάνδρου Α. Καντακίτου, διὰ τὴν δικασθῆναι τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μεταξὺ τοῦ Μιχαὴλ Ν. Στάμου κατείκου Ἄνδρου ἐνάγοντος πέντης παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος αὐτῷ δικαστικοῦ ἀντικλήτου Ἄνδρα Νεῦτη Δικηγόρου καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας Κονδύλω Καππόλα διαμενούσης ἐνταῦθα μὴ ἐμφανισθείσης οὔτε αὐτοπροσώπως οὔτε διὰ πληρεξουσιότητος.

Ἀποτελούσης τῆς πρὸς ἔνωσιν τῶν συζύγων Μιχαὴλ Ν. Στάμου καὶ Μαρίας Κονδύλω Καππόλα, ἀποπειρῆς λαβούσης χώραν τὴν ὑπόθεσιν Ἰουνίου 1844 ὡς ἐξήγεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 224 τῆς 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, καὶ ἐνεργηθειῶν τῶν πρὸς τὸ ἄρθρον 683 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας διατασσομένων τοιχοκολλήσεων καὶ δημοσιεύσεων τῆς περιλήψεως τῆς ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1844 ἀναφορᾶς τοῦ συζύγου τῆς Νικολαίου Στάμου συμφώνως μετὰ τὸ ἄρθρ. 677 τῆς ἰδίας Πολιτικῆς Δικονομίας, ὁ Μιχαὴλ Ν. Στάμου διὰ τῆς ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1844 ἀγωγῆς του ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐξέθεσεν ὅτι ἡ σύζυγός του Μαρία Κονδύλω Καππούλα παρὰ τὴν θέλησίν του συνοικεῖ μετὰ ξένους, ἐγκαταλείψασα τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ ἐπιμένουσα νὰ μὴν συνενώθῃ ποτὲ μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι διὰ ταῦτα ἐξαιτεῖται ν' ἀποφασίσῃ τὸ Δικαστήριον λελυμένον τὸν μετὰ τῆς βρῆθείσης Καππούλα νόμιμον γάμον του.

Ἀκολούθως ὁ αὐτὸς ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου 1844 ἀναφορᾶς του πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐξήτησεν νὰ ληφθῶσι συντηρητικῶς αἱ μαρτυρίαι τοῦ Βασίλειου Νικολάου Πολέμη καὶ Μιχαίου Γλυνοῦ ἐπὶ τῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἀναφορὰν αὐτικειμένων, καθότι οἱ μάρτυρες αὗτοι μέλλουσι ν' ἀπελθῶσιν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ἢ δὲ μαρτυρία αὐτῶν θέλει χρησιμεύσει πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τῆς κατὰ τοῦ συζύγου του κινήσεως ἀγωγῆς περὶ διαζεύξεως, τὸ δὲ Δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκεν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ ταύτῃ τοῦ Μιχαὴλ Ν. Στάμου τὴν ὑπ' ἀριθ. 187 τῆς 12 Μαΐου 1845 ἀπόφασίν του δι' ἧς διέταξε τὰ ἐξῆς.

» Παραδεχόμενον τὴν περὶ συντηρητικῆς ἀποδείξεως αἰτήσιν τοῦ Μιχαὴλ Στάμου, διατάττει νὰ ληφθῶσι συντηρητικῶς καὶ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους αἱ μαρτυρίαι τοῦ Β. Ν. Πολέμη καὶ Μιχαίου Γλυνοῦ κατὰ τὴν πρώτην τοῦ αὐτοῦ ἐπομένην δικάσιμον ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου συνεδριάζοντος διὰ πολιτικᾶς ὑποθέσεις, καὶ ἐπὶ ἐφεξῆς θέματος.»

» Ὁρκίζομαι, εἰδὼς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιχειρούμενας ποινάς, ὅτι ἡ Μαρία Κονδύλω Καππόλα σύζυγός τοῦ Μιχαὴλ Ν. Στάμου κατοικεῖ ἐνταῦθα μετὰ ξένου ἐκτὸς τῆς οἰκίας τοῦ ἀνδρός της, καὶ ὅτι παρεκινήθη παρὰ τοῦ ἀνδρός της ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς ξένης οἰκίας καὶ νὰ συνοικήσῃ μετὰ τοῦ συζύγου της, τῆς ἀπέποιθῃ μετ' ὄργην προσθέτουσα, ὅτι μήτε πηγαίνει μήτε ποτὲ θέλει συγκατοικήσῃ μετ' αὐτοῦ.»

Μετὰ ταῦτα κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 13 Ἰουνίου 1845 ἐνεφανίσθησαν οἱ μάρτυρες Β. Πολέμη καὶ Μιχαίου Γλυνοῦ καὶ ἐξετάσθησαν ἐνόρκως ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω θέματος, παρόντων οὗτε ἐνάγοντος Μ. Στάμου καὶ τῆς ἐναγομένης Μαρίας Κονδύλω Καππόλα.

Περαιωθείσης δὲ τῆς νομίμου διαδικασίας ἡ ὑπόθεσις εἰσῆχθη εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς συζήτησιν.

Ἀκούσας κατὰ τὴν δικάσιμον τὸν δικαστικὸν ἀντικλήτον τοῦ ἐνάγοντος, ἀναγνόντα τὰς ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1845 ἐγγράφους προτάσεις του, δι' ὧν ἐξαιτεῖται Ἄ. Τὴν ἐρῆμην τῆς ἐναγομένης συζήτησιν. Βου' Νὰ κηρύξῃ τὸ Δικαστήριον διαλελυμένον τὸν γάμον τοῦ Μιχαὴλ Ν. Στάμου μετὰ τῆς Μαρίας Κονδύλω Καππόλα, διότι ὡς ἀπιδείχθη διὰ τῆς καταθέσεως τῶν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐξεσθέντων μαρτύρων, ἡ σύζυγός του αὐτῆ διαμένει παρὰ ξένους ἐναντίον τῆς θέλησεως τοῦ αὐτοῦ συζύγου τῆς Μιχαὴλ Ν. Στάμου καὶ δὲν ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὸν καὶ νὰ συνοικήσῃ μετ' αὐτοῦ, διότι ἡ διαθεσις αὐτῆς τοῦ νὰ διαμένῃ μακρὰν τοῦ συζύγου της κωλυομένη ἀπ' αὐτὸν, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐξήτησεν ἄνευ λόγου, ὡς εἶναι γνωστὸν τῷ Δικαστηρίῳ τὴν ἀπὸ τὸν συζυγὸν της διζεύξιν, καὶ διότι ὁ προστεθεὶς λόγος δίδει χώραν εἰς λύσιν γάμου, κατὰ τὰς ἐν τῷ Ἄρμηνόπουλῳ περὶ λύσεως γάμου διατάξεις.

Ἀκούσας τὴν προσωρικὴν ἀνάπτυξιν τῶν προτάσεων τούτων

Ἀγορεύσαντος τοῦ Εἰσαγγελεύοντος Παρέδρου.
Ἀναγνοῦν τὴν Δικογραφίαν.
Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 279 τῆς 25 Αὐγούστου 1844 ἀποδεικτικῶν ἐπιδόσεως τοῦ Δικαστικοῦ Κλητῆρος Ἰωάννου Πλατύδου ἡ ἐναγομένη ἐκλήθειν προσηκόντως, μὴ ἐμφανισθείσα δὲ δικαζεῖται ἐρῆμην, εἰς δὲ τὸν ἐμφανισθέντα ἐνάγοντα ἐπιδικάζονται οἱ αἰτιολογούμεναι εἰς αὐτὸν συζητῶνται εἰς τὸν Νόμον καὶ δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατ' αὐτοῦ ἔνστασις τις ἐξ ἐπαγγέλματος, (ἄρθρ. 594 καὶ 595 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τοῦ Δικαστηρίου τούτου τῆς 13 Ἰουνίου Ε. Ε. οἱ ἐξετασθέντες ἐνώπιον του συντηρητικῶς δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 187 τῆς 12 Μαΐου Ε. Ε. ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου μάρτυρες Βασίλειος Ν. Πολέμη καὶ Μιχαίου Γλυνοῦ ἐδέδοκον ἐνόρκως ὅτι ὁ Μιχαὴλ Ν. Στάμος ἦλθε πρὸς τινῶν μηνῶν ἐξ Ἄνδρου ἐνταῦθα ζητῶν τὴν σύζυγόν του Μαρίαν Κονδύλω Καππόλα, τὴν ὅποιαν παρόντων τῶν εἰρημένων μαρτύρων ἠγάτωσε μετὰ τῶν ἡμερῶν εἰς τινὴ οἰκίαν ξένην εἰς τὴν κατοικεῖ εὐρισκομένη ὡς ὑπέρητις, καὶ τὴν προέτρεψε διὰ πολλῶν λόγων ν' ἀναχωρήσῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν οἰκίαν καὶ νὰ μεταβῶσι ἀμφοτέρω εἰς Ἄνδρον, ἀλλ' αὐτὴ τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἔχει εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ὅτι θέλει νὰ ζῇ ὡς ὑπέρητις εἰς τὴν ξένην ταύτην οἰκίαν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐνόρκων τούτων καταθέσεων τῶν εἰρημένων μαρτύρων ἀποδεικνύεται ὅτι, ἡ ἐναγομένη Μαρία Κονδύλω Καππόλα παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ συζύγου της μένει εἰς ξένην οἰκίαν, καθότι ἄλλως δὲν ἠθέλει εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἐνταῦθα ζητῶν αὐτὴν καὶ περιμένον νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τῆς ξένης οἰκίας καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ διὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἄνδρον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον Ἄρμηνόπουλος Βιβλ. Δ. Τίτλ. 113. ἐδάφ. 131 διαλύεται ὁ γάμος εἰάν παρὰ θέλησιν τοῦ ἀνδρός μελῆν ἢ γυνὴ ἐκτὸς τῆς οἰκίας.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἡ προκειμένη ἀγωγή τοῦ Μιχαὴλ Ν. Στάμου περὶ διαλύσεως γάμου λόγῳ, ὅτι ἡ γυνὴ του Μαρία Καππόλα διαμένει παρὰ ξένους ἐναντίον τῆς θέλησεώς

του στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, καὶ οὐδεμία ἐξ ἐπαγγέλματος ἔνστασις δύναται νὰ προταθῇ.

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 211. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Παράδεχεται τὴν ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1844 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Μιχαὴλ Ν. Στάμου.

Διατάττει τὴν διαλύσιν τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας Κονδύλω Καππόλα γάμου.

Τὰ τῆς παρούσης δίκης ἐξόδα καὶ τὰ τέλη τῆς διαδικασίας τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν συμψηφίζονται μεταξὺ τῶν δικδικῶν, ἀπλλάττεται δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ ἐνάγων ὡς πέντης τῆς πληρωμῆς τοῦ εἰς αὐτὸν ἀναλογοῦντος ἡμίσεως ἐκ τῶν τελευταίων τούτων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Σύρῳ τὴν τριακοστὴν πρὸς τὴν Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου ἔτους.

ὁ Πρόεδρος καὶ ἀντ' αὐτοῦ κωλυομένου δυνάμει τοῦ ἄρθ. 270 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ.

ὁ Προ. Δικαστῆς
Δ. Παπαῶς
ὁ Γραμματεὺς Α. Καντακίτης
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν
ὁ Πρόεδρος καὶ ἀντ' αὐτοῦ κωλυομένου δυνάμει τοῦ ἄρθ. 270 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ
ὁ Προεδρεύων δικαστῆς
Β. Βρυζάκης
ὁ δικαστικὸς Γραφεὺς
Ἀργύριος Μαρτέλος
Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς
Ἐν Σύρῳ τὴν 18 Νοεμβρίου 1845
(Τ. Σ.) ὁ Δικαστικὸς Γραφεὺς
Δ. Μυλωνᾶς

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ὁ ὑποφαινόμενος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4955 Π.Ε. πωλητηρίου ἐγγράφου γενομένου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Τηνοῦ Ν. Ζίρπα ἠγόρασα παρὰ τῆς Αἰκατερίνης χήρας Μάρκου Ἀπέργη ἐν χωρφακίον ἐμπεριέχον δύο οἰκίσκους, ἐν ἀλώνιον καὶ μαδριόναν, καὶ πλησιάξον μετὰ τοὺς ἀγρούς ἐμοῦ τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ Ἰωάννου Βακοντίου, τρία ἕτερα χωρφακία ἔχοντα πλησιαστάς τὸ μὲν πρῶτον τὸν Ἀντώνιον Καθολιανήτην καὶ τὸν ποταμὸν, τὸ δὲ δεύτερον τὸν Μάρκον Ζερβοῦ, τὸ τρίτον τὸν Ν. Ταμπούζηλον καὶ Ἰω. Βακοντίου, κείμενα ἅπαντα κατὰ τὴν θέσιν τὴν καλυμμένην Φλαρέτην περιφέρειαν τοῦ δήμου Περαίας διὰ δραχ. 48. προσκαλῶ ὅθεν τοὺς χαίροντας ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα προτιμήσεως ν' ἀπαιτήσωσιν αὐτὰ ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, διότι παρελθούσης ταύτης θεωρῶ αὐτὰ περιγεγραμμένα κατὰ τὸν νόμον.

Ἐν Τήνῳ τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1845.
ὁ ἀγοραστῆς
Νικόλαος Μιτζής.

ὁ Συγτάκτης,
Θ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ.